

"Pegasus som quatre guerrillers"

Després d'una llarga etapa de silenci, acaba de sortir 'Selva Pagana', el vuitè disc de Pegasus. Un nou recull de temes del grup format per Santi Arisa, Josep Mas 'Kitflus', Max Sunyer i Rafael Escoté. Arisa ens parla del grup, ja mític, que reviu amb força.

La història del nou disc, Selva Pagana, va començar amb un encàrrec de l'Ajuntament de Sant Boi. Els va costar molt de convèncer-vos perquè us reuníssiu després de sis anys de silenci?

—No, ja teníem ganes de tornar a funcionar, i va ser molt oportú que l'Ajuntament de Sant Boi ens proposés de fer la música de la banda sonora de *Dues vides en una ciutat*.

—Vaja, que us va servir d'excusa.

—Sí. Ens vam trobar amb una proposta per a fer música, evidentment pagada, fet que ens permetia de fer-ne —tots tenim unes altres feines—, i ens obligava a complir i a reunir-nos... Estàvem força desanimats. No sortia feina, i és molt difícil de tirar endavant la música instrumental en aquest país. Per això quan vam tenir fet l'encàrrec i ens vam adonar que allò eren temes nous, ens vam decidir a tornar a enregistrar.

—Pegasus va néixer fa quinze anys; aquest temps, i la gran experiència de tots fora del grup us ha fet canviar la manera de treballar?

—No, treballem més o menys igual que llavors. Proven d'acordar les idees que porta algú del grup. Abans, a la que podríem dir l'època bona de Pegasus, quan érem joves, pensàvem que a més de fer música ens podríem guanyar bé la vida i dedicar-nos molt al grup, a experimentar... En aquella època assajàvem més. Era una cosa collonuda.

Els Joglars ens deixaven la cúpula i ens hi tancàvem vint dies, o un mes. I allà, a part menjar i beure, podíem estar tot el dia concentrats en Pegasus. Les idees fluïen, tocàvem, i després anàvem a enregistrar el disc. Ara, els tres últims discos ja no els hem fet així. Tot-hom té les seves històries, i es fa difícil de trobar-se per assajar. En Kitflus porta uns estudis; el Rafel té una empresa de programes informàtics; el Max viatja con-

tínuament a Madrid perquè és conseller de l'SGAE [Societat General d'Autors d'Espanya], i a part fa els seus concerts; i joestic amb la Sardanova, la Tribu... I és clar, quan assagem som molt pràctics, molt professionals: sabem molt bé què hem de fer. Però amb això no vull rebaixar-ne l'encant, perquè el poc que ens veiem ens trobem molt a pler, és com si ens tro-

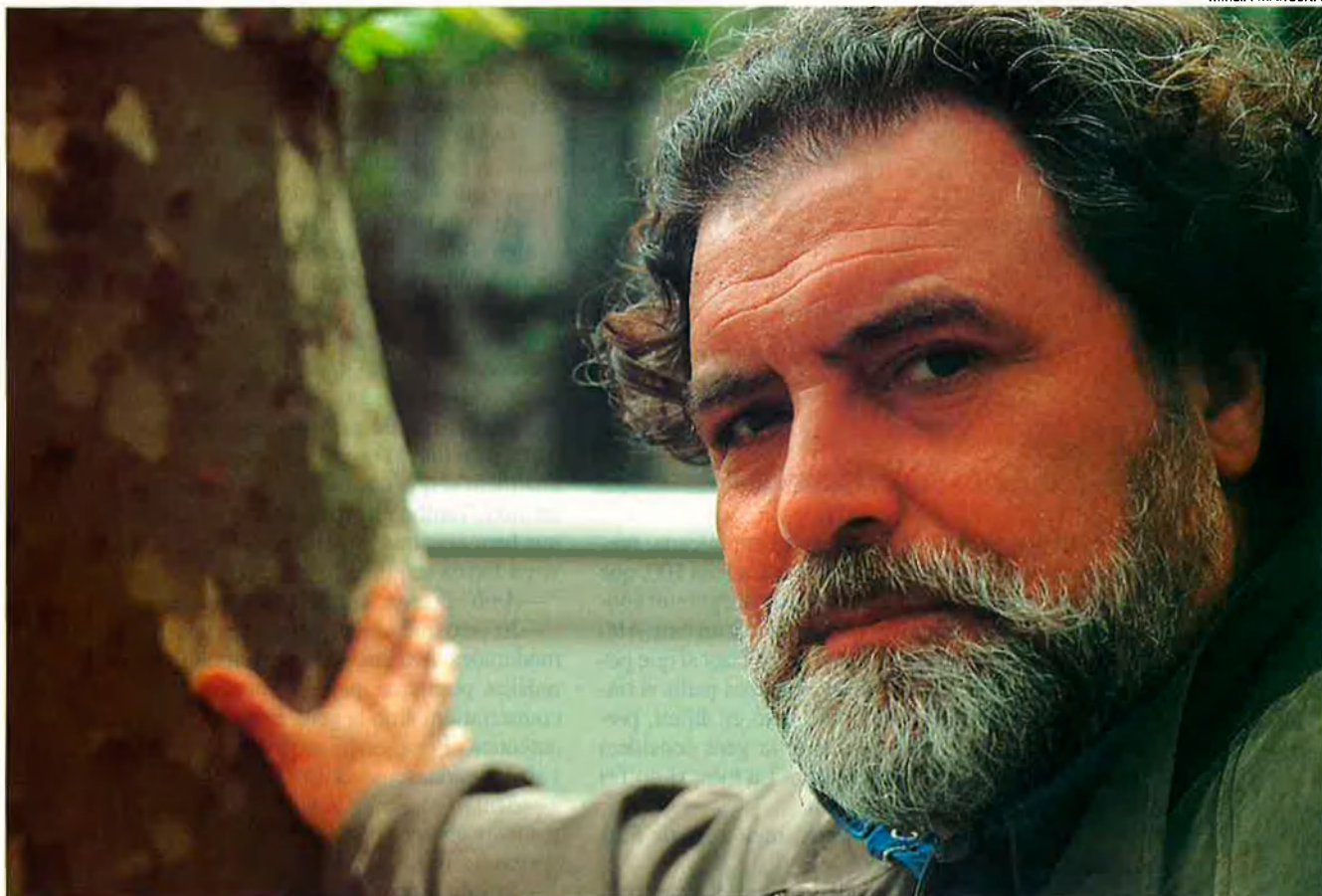
béssim amb vells amics. Tots ens coneixem i aprofitem el millor de cadascú... És que ja som veterans!

—Es imaginable tenir Pegasus de principal ocupació avui?

—Aquesta era la idea que teníem quan es va formar el grup, i va durar uns quants anys. Hi ha hagut èpoques que hem fet prou actuacions per mantenir-nos només amb Pegasus. Però després vénen mesos que no hi ha res, que no n'entren ni cinc. Per sort, tots hem fet coses paral·leles: músics d'estudi, enregistrant per altres... Jo, per exemple, he fet classes, alguna pel·lícula per sortir del pas, he muntat la Tribu per tocar a les festes majors; en Kitflus ha treballat en enregistraments d'en Serrat, d'en Moncho... Aquestes altres feines, al principi ens servien per mantenir el grup. Però van passar moltes coses: va aparèixer el rock català i es va fer molt difícil la contractació; el jazz rock va deixar d'interessar comercialment; els ajuntaments tenen menys peles... Llavors les feines secundàries que teníem es van convertir en activitats

"Les primeres crítiques de Pegasus deien 'quatre galls en un galliner, segur que no podran compartir estrellat'. Potser si no haguéssim fet res individualment sí que ens hauria anat malament, però no va ser així."

principals. Ara diria que això també ha estat positiu, perquè ha permès que tots nosaltres hàgim pogut desenvolupar la nostra individualitat. Si estàs amb Pegasus has d'acceptar les idees dels altres; és com una cooperativa. En canvi, quan en Max fa els seus discos, els fa com vol. A mi, per exemple, m'ha permès de fer la sardanova, que ha estat una cosa molt important al país, a nivell sociocultural. Em penso que Pegasus, sa-

bent com està la música instrumental del país, va tocar sostre: participació en festivals internacionals, gires...

—Però us n'ha quedat un gran prestigi.

—Sí, prestigi, el fet que m'estiguis entrevistant, que el públic ens tingui respecte i afecte. I una cosa important és que vingui gent molt jove a veure'ns. Vénen els pares i els fills, que han escoltat música de Pegasus a casa sense haver-nos vist mai. No passa gaire, això, que hi hagi grups d'aquí que agradin a pares i a fills.

—El fet de no cantar, ni en català ni en cap altra llengua, us fa més exportables?

—Això seria normal, però els mitjans de comunicació i tota la indústria dóna suport a la música cantada. Quants grups instrumentals sents per la ràdio?

—Però segurament que hi ha circuits determinats d'àmbit internacional on deveu cabre...

—Pensem en els circuits de jazz-improvisació. Dins d'això agafem un estil com Pegasus, molt propi i que abasta rock, jazz, de tot..., és difícil, perquè som terra de ningú. És per a gent que té el gust d'escoltar música. L'altre dia, amb la Tribu vam tocar al casament d'un amic músic. Vam tocar salsa, passos-dobles, i totes aquestes coses. I al final, va pujar el nuvi i vam tocar "Sex machine" de James Brown. Vam fer una llarga improvisació, i alguns dels qui ens escoltaven es van entusiasmar. Deien que havíem de tocar més. I jo els vaig demanar: "A quants concerts de música instrumental heu anat últimament?" Cap; en canvi, sí que havien ballat bakalao, o salsa. És a dir que tots

diuen "això sí que és bo", però no en consumeixen.

—I els locals petits?

—Són els únics circuits possibles, però naturalment paguen molt poc perquè no guanyen calers. I han de pagar els impostos, la dona de fer feines... La dona de fer feines sempre cobra, els transportistes sempre cobren, però els músics, ui! No és tan senzill. Per tant, hi ha poca pela, i llavors els més interessats a tocar són els músics joves, que es moren de ganes de trepitjar un escenari, i si poden fer una copa gratis i lligar, millor. Però nosaltres ja som grans. I a més, no podem tocar de qualsevol manera, necessitem unes determinades condicions d'escenari, de so... Pegasus va començar d'una manera molt forta, i si mai s'acaba, ho ha de fer també d'una manera molt forta.

Per tot plegat, a Pegasus, no li surten actuacions, i per això hem decidit d'esperar. És el que dèiem, som quatre guerrillers a la selva enfilats dalt d'un arbre esperant el moment de saltar.

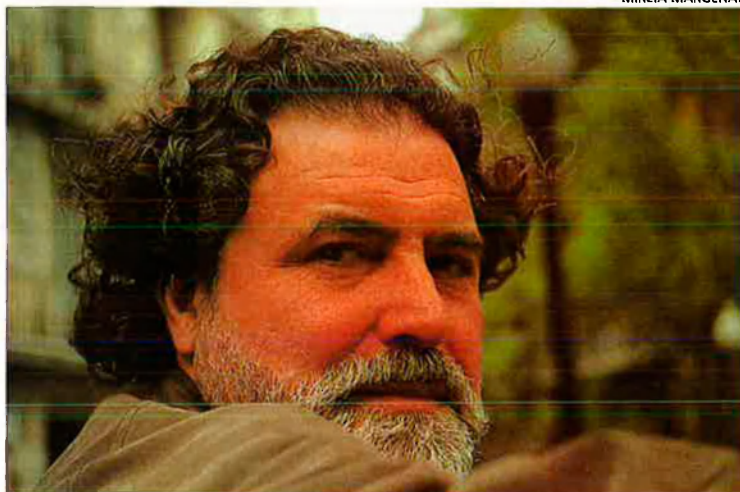
—Així, es pot dir que si Pegasus ha estat ara viu i ara congelat és només per motius pràctics?

—Sí, de contractació. És poc poètic, però és així.

—Doncs jo trobo que és molt poètic, considerar que Pegasus no s'ha desfet mai després de tants anys i tants canvis. Si això no és fidelitat...

—Sí, això és veritat. A Pegasus mai no hem dit "Nois, deixem-ho estar", no hem fet cap comiat de Pegasus, ni hem canviat de nom, ni res d'això. Com has dit, hem estat congelats. I esperant a veure què passa.

Santi Arisa va ser membre del grup Fusion abans de fundar Pegasus. L'èxit d'aquest últim grup s'explica en bona part perquè és la suma d'uns músics amb un prestigi individual a banda.

“Crec que ara fem algunes coses millor que no pas abans, més madurades.”

Per exemple, jo era a la República Dominicana, prenent el sol, i m’hi trobo un xicot de la Cadena 100, que em va reconèixer. Doncs bé, ens va aconseguir un contracte per tocar a Saragossa que va ser tot un èxit. Allò ens va animar molt, però després, res. Potser sí que podríem fer això que deiem, de tocar a llocs petits si tinguéssim les mínimes condicions, però és difícil, perquè ja no comptem amb nosaltres; la gent considera que Pegasus és d’una altra història. I a més, si no fas discos, la premsa no parlarà de tu.

—Ara heu tret un disc i per tant torneu a existir. Fins a quin punt és una empenta?

—Hem aconseguit d’interessar una discogràfica. Abans teníem la nostra pròpia companyia; crec que vam ser dels primers a editar-nos els nostres propis discos. Però ara, Pícap ha apostat per nosaltres. Per exemple hem remasteritzat el disc a París, perquè el so fos tan bo com els que vénen de fora. Això són detalls molt importants. Perquè moltes músiques de Pegasus s’han convertit en sintonies de ràdio. I ja que ens fan l’honor de fer-nos servir, hem de sonar bé! A vegades, en un concert, la gent canta aquell tros de melodia que només coneixen de la ràdio... Això vol dir que Pegasus ha sobrepassat la música en si. I la gent a qui agrada Pegasus ho sent com una cosa molt seva. No van a

concerts de jazz; vénen a veure Pegasus, que és una altra cosa. Això és difícil d’aconseguir, i potser nosaltres hem pogut perquè no hem trencat mai, continuem fent la mateixa música.

—També deu influir-hi que Pegasus, avui, no és la mateixa de fa quinze anys; també és la suma d’uns músics que han aconseguit prestigi a part...

—Això ja ve del començament. El Kitflus i el Max venien d’un grup que es deia Iceberg, que en aquell moment era molt conegut; jo també era molt conegut, amb el meu grup Fussion, amb Manel Camp, i després la Tribu... I en Rafael també era conegut, però més en l’ambient musical. Gràcies a ell vam ser els primers a tocar amb ordinadors. Les primeres crítiques deien “quatre galls en un galliner; segur que no podran compartir estrellat”. Potser si no haguéssim fet res individualment sí que ens hauria anat malament, però no va ser així. També és rellevant que som dels pocs grups que hem aguantat en actiu tants anys... I cal mantenir-se en forma sempre.

—Amb els anys, el sostre és més alt?

—Jo crec que algunes coses les fem millor ara, més madurades. Ara ens ve a veure molta gent que escolta música, però crec que si actuéssim a la Mina, també connectaríem amb la gent. Perquè hi veurien una cosa autèntica. Pegasus fa molts temes i molts ritmes, i això agrada, sense classes socials.

—Sentint-te parlar, sembla que, encara que això de guanyar diners estigui molt bé, en el fons penseu que sempre us quedarà Pegasus.

—Jo vaig dir una cosa així a TV3 i després vaig pensar que havia estat injust, perquè hem fet altres grups i també ens semblava que eren els més importants. Podríem dir que Pegasus és l’amor actual, sense que això vulgui dir que no tinguis amants... I abans en teníem un altre. El meu era Fussion, un grup que va trencar moltes. Però necessitàvem fer unes altres coses. Ara Pegasus és una il·lusió, és una casa on sempre podem tornar, amb la nostra família de fa quinze anys i on ens sentim bé. Però, mentrestant, anem creant famílies en alguns altres llocs.

Agnès Rotger

JACINT VERDAGUER MONTserrat

Tom II. Llegendes de Montserrat
A CURA DE MAUR M. BOIX

Eumo Editorial i la Societat Verdaguer publiquen el segon volum de l’Obra Crítica de Jacint Verdaguer a cura de Maur M. Boix.

Eumo Editorial

L’oposició universitària al franquisme València 1839-1975

Benito Sanz i altres

Aquest llibre recull la vida universitària valenciana durant els anys de l’oposició al règim franquista. Els relats i les imatges ens acostem a un passat pròxim que ens fa reviure intensos records de personatges i esdeveniments especialment colpidors.

Universitat de València

El dissortat compte d’Urgell

Àngels Masià de Ros

La biografia de Jaume d’Urgell, ara reimpressa, reflecteix les inquietuds d’abans i després del Compromís de Casp: l’actitud vacil·lant del rei Martí, les intrigues i febleses, la ruptura amb el nou rei Ferran, la revolta i la fi tràgica a Xàtiva.

R. Dalmau, editor
“Episodis de la història”, 11